

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות תביעות מרכז – שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

מחמוד סחאר – ת"ז 938140670

בשם המאשימה:

עו"ד שני מלול
עו"ד חיים שוורצברג

בשם הנאשם:

הכרעת דין

האם חפץ אשר נתפס בכליו של הנאשם – באותה עת אסיר בבית הסוהר (להלן: החפץ), חפץ הנחזה להיות להב של סכין יפני, נראה כמו סכין, בעל תחושה פיזית ומשקל כשל סכין, סוגל לדקור ולחתוך, וכשהנאשם עצמו בחקירתו תחת אזהרה התייחס אליו כאל "לא סכין, זה סכין חיתוך" – עונה על הגדרת סכין? זוהי השאלה העומדת במרכז הכרעת הדין. שאלת משנה, האם, בהינתן מסגרת המחלוקת שבין הצדדים כפי שהוגדרה במענה הנאשם לכתב האישום, היה על המאשימה להוכיח "שרשרת מוצג", קרי, כי המוצג (ת/1) שהוצג בבית המשפט הוא החפץ שנתפס מהנאשם?

כתב האישום

1. במועד האירוע היה הנאשם עצור במשמורת שב"ס. ביום 21.1.18 בבית סוהר "רימונים" (להלן: בית הסוהר) החזיק הנאשם בלהב של סכין יפני שהוסלק בפנקס טלפונים אותו נשא על גופו. לפיכך מיוחסת לנאשם עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

תשובת הנאשם – דיון מיום 27.1.21

2. "אין המדובר בהחזקת סכין, גם על פי ההגדרה. אם נלך לפי ההגדרה, גם אבן מושחזת היא סכין, היא חותכת. הנאשם כופר בעבירה המיוחסת לו. העבירה שכאן היא 497 לחוק העונשין. נבקש את המוצג". ובהמשך: "זה לא היה מוסתר, הוא לא ניסה להסתיר, ולא נעשה בזה שימוש

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

פוגעני. זה לא היה מוסתר, הוא אומר מצאתי את זה. העבירה לטעמי עוון לפי 497". ועוד: "יש לי טענה מקדמית. אטען אותה בפני המותב שישמע את התיק. הנאשם היה עצור 3 חודשים, שהושת עליו העונש. לא עשו שום דבר בענין התיק". ולבסוף: "אין חוות דעת, החוות דעת זה שוטר שהוא לא מומחה לענין. זה אפילו לא חוות דעת. מבקש לזמן גם את מי שחתם על תעודת החיסיון. אני טוען שזה לא סכין, אין חוות דעת שזה סכין. מודה שהחזיק את החפץ הזה".

אם נתמצת: אין מחלוקת על כך שהנאשם החזיק בחפץ המיוחס לו בכתב האישום, אלא שלטענתו אין מדובר בסכין – הא ותו לא. ממילא, הנאשם כפר בטענה כי ניסה להסתיר את החפץ. התיק נקבע להוכחות.

מהלך הדיון – 24.2.21

3. בפתח הדיון הוגש החפץ (1/ת). למאשימה העידו: רס"מ ויסאם מריח (להלן: ויסאם), סוהר שתפס את החפץ בכליו של הנאשם, בחיפוש על גופו של הנאשם שנערך כחלק מחיפוש בתא בו שהה בבית הסוהר. הוגש דו"ח פעולה שערך (7/ת); רס"ב (בדימ') מנשה אופק (להלן: מנשה), אשר שירת באותה עת כשוטר שהושאל לשב"ס, ותפקידו היה לטפל באירועים פליליים שהתרחשו בין כותלי בתי הסוהר במחוז מרכז. הוא שחקר את הנאשם (הודעת הנאשם – 2/ת), צילם את החפץ (3/ת), ערך חוות דעת בשאלה האם החפץ עונה על הגדרת "סכין" בחוק העונשין (5/ת), ותיעד שרשרת מוצג (4/ת, 6/ת). כן הוגשה באמצעותו שקית מוצגים (1/ת), ואישור על כך שתחנת משטרת שדות קיבלה את החפץ (2/ת). הנאשם העיד להגנתו.

דיון והכרעה

4. לא ראיתי לפרט בנפרד את תוכן העדויות והמוצגים, ואלו יובאו בהתאם לצורך כחלק מפרק הדיון. לא אותיר את הקורא במתח: החפץ שהוצג בדיון (1/ת) – הוא החפץ שנתפס מאת הנאשם, ועל משקל "נראה כברווז, מגעגוע כברווז והולך כברווז – הוא ברווז" (ע"פ 6812/16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.7.18, פס' 31), הרי מה שנראה כסכין, בעל תחושה פיזית כשל סכין, משקל של סכין – הוא סכין, וזאת אף מבלי להידרש לחוות דעתו המלומדת של מנשה (5/ת). להלן נימוקיי:

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

5. במהלך חקירותיהם הנגדיות של עדי התביעה, כמו גם בסיכומי ההגנה, ביקש ב"כ הנאשם לחרוג ממסגרת המחלוקת כפי שהתווה הוא עצמו (בשמו של הנאשם) במענה שנתן לכתב האישום. ולמה הכוונה? כזכור, המחלוקת היחידה אליבא דנאשם נגעה לשאלה האם החפץ שנתפס בכליו הוא סכין, אם לאו. לא הועלתה טענה כלשהי כנגד "שרשרת המוצג", ויותר מכך, ההגנה אישרה פוזיטיבית כי "מודה שהחזיק את החפץ הזה". משמע, המאשימה כלל לא צריכה הייתה להביא ראיות לשרשרת המוצג, משזו לא הייתה שנויה במחלוקת. עם זאת, על מנת שהתמונה תהא שלמה, ראיתי להקדיש מספר מילים לשרשרת המוצג, ולהבהיר כי גם בהתעלם מהסכמת ההגנה (בתשובתה לכתב האישום) לכך שהנאשם החזיק בחפץ, עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי המוצג ת/1 הוא החפץ שנתפס מאת הנאשם במהלך החיפוש בכליו.

בדו"ח הפעולה (ת/7) פירט ויסאם את מהלך החיפוש ותפיסתו של החפץ, אשר נתפס "בזמן חיפוש ערום על האסיר", "בכיסו השמאלי בתוך פנקס טלפונים להב סכין יפני באורך 4 ס"מ בערך". בדיון הבהיר כי החפץ נתפס בכיס מכנסיו של הנאשם, למרות שהדבר לא נרשם מפורשות. הנאשם נשאל במועד התפיסה מדוע החזיק בסכין, לא הכחיש את עצם ההחזקה, או את הטענה כי מדובר בסכין, והשיב כי הוא נועד "לפתיחת מסגרות". הסכין והפנקס הוכנסו לשקית ניילון מאובטחת שמספרה 674585 (להלן: שקית המוצגים הראשונה). ב"כ הנאשם הלין, ובצדק, על כך שהפנקס ושקית המוצגים הראשונה לא נמצאו, ואינם חלק מחומר החקירה. מכאן, לטענתו, שרשרת המוצג נפגמה ואיננה מאפשרת לקבוע כי המוצג ת/1 הוא החפץ שנתפס בכליו של הנאשם. חרף קיומו של פגם, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי הדרך היחידה לרפא את הפגם היא בפסילת המוצג. אסביר.

במזכר "שרשרת מוצג" (ת/4) כתב מנשה: "בתאריך 1.2.18 הוצאתי מכספת ק. אג"מ רימונים שקית מסומנת 674585 1.2.18 החשוד מחמד סחאר (שקית המוצגים הראשונה – ג"א). פתחתי את השקית והוצאתי את המוצג מהשקית, המוצג צולם, ועטפתי את המוצג בקרטון עבה כדי שאף אחד שבא במגע עם המוצג לא ייחתך, והכנסתי חזרה לתוך שקית מטנר מספר t0387360 והכנסתי לארון במשרדי". עינינו הרואות, מנשה פתח את שקית המוצגים הראשונה בה הניח ויסאם את החפץ, הוציאו מהשקית והכניסו לשקית מוצגים שמספרה t0387360 (להלן: שקית המוצגים השנייה). במזכר ת/6 ציין מנשה כי העביר את שקית המוצגים השנייה לתחנת משטרת שדות. במזכר נ/2 צוין כי שקית המוצגים השנייה נרשמה בתחנת משטרת שדות. במהלך

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

הדיון הובא החפץ (1/ת) לעיוני כשהוא מוחזק בקרטון עבה בתוך שקית המוצגים השנייה שנפתחה במעמד הדיון (1/נ), זאת בדיוק כפי שנרשם במזכר ת/4. מכאן, שרשרת המוצג ברורה וחד-משמעית: החפץ שהונח בשקית המוצגים הראשונה על ידי ויסאם, שתפס אותו מהנאשם, הוא החפץ שהובא לעיוני והוגש במהלך המשפט – 1/ת.

אם לא די בכך, השוואה בין החפץ 1/ת לבין צילומו כפי שבוצע על ידי מנשה (נזכיר – הוא זה שחקר את הנאשם והציג לו את החפץ) – מגלה דמיון עד כדי זהות, בגודל (הוצג בצד סרגל) ובצורה, לרבות שבר קטן באחת הפינות. מכאן, אני קובע מעבר לכל ספק סביר כי המוצג 1/ת הוא החפץ שנתפס מאת הנאשם במהלך החיפוש שנערך על ידי ויסאם. לא למותר לשוב ולהזכיר, בדיקה ראייתית זו נעשתה בגדרי למעלה מן הצורך, כמבואר לעיל.

האם החפץ הוא סכין?

6. סעיף 184 לחוק העונשין: "סכין" - כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך. ב"כ הנאשם ביקש לברר עם מנשה מנין קנה סמכות חוקית לקבוע כי החפץ הוא סכין. על כך שהשיב לו האחרון כי "אין במשטרת ישראל מי שקובע חוות דעת לגבי סכין. יש מי שמוציא חוץ" לגבי נשק או סמים והוא צריך לעבור קורסים ולהיות מוסמך. לגבי סכין שוטר שהוא וותיק יכול לראות את החוק ולרשום את זה וזה מקובל" (פרו' עמ' 20 ש' 9-11). תשובתו של מנשה מקובלת עליי. הגדרת מוצג כסכין איננה מחייבת הסמכה משטרתית מיוחדת, וממילא חוות דעתו (5/ת) כי מדובר בכלי בעל להב המסוגל לדקור או לחתוך – לא נסתרה על ידי ההגנה. זאת ועוד: בית המשפט יכול להתרשם מהמוצג באופן עצמאי. כך עשיתי. כפי שקבעתי בפתח הדיון: החפץ נראה כמו סכין, בעל תחושה פיזית של סכין, משקל של סכין, ניתן לחוש ואף להבחין בעין בלתי מזוינת בקצה הלהב המחודד. מכאן, ברי כי מדובר בסכין כהגדרתו בסעיף 184 לחוק העונשין.

7. בכך יכולנו לסיים, שכן המאשימה עמדה בנטל שלקחה על עצמה, להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם החזיק בכליו סכין. מסקנה זו מקבלת חיזוק מובהק בגרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרה, גרסה שאושרה בעדותו לפניי (בחקירה ראשית): "ש. אתה ב- 1.2.18 לקחו ממך חקירה בכלא רימונים אתה זוכר את העדות שלך? ת. כן. ש. יש לך מה להוסיף על העדות הזו? ת. לא. ש. מה שיש זו האמת? ת. כן" (פרו' עמ' 25 ש' 12-17). בחקירתו במשטרה מסר הנאשם: "זה לא סכין. זה סכין חיתוך. אני משתמש עם זה לצורך עבודה ואני עושה מזה מסגרות לתמונות" (2/ת).

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

ש' 13-14). כשהוצג בפניו בחקירתו במשטרה המוצג ת/1: "ש. אני מציג בפניך את הלהב, האם על זה מדובר? ת. כן. עם זה אני עובד. ש. מאיפה יש לך את הלהב? ת. מצאתי את זה באגף לפני חודשיים. ש. למה אתה מחביא את הלהב בפנקס טלפונים? ת. סתם, אם הכלא יראו ייקחו לי. ש. למה שייקחו? ת. ככה, אסור להחזיק. אבל תראה לא הייתה לי מטרה רעה, רק לעבודה, לא לחתוך ולא לדקור. ש. למה לא ביקשת אישור מהכלא להחזיק להב או סכין חיתוך? ת. לא יתנו לי" (ת/2 ש' 19-29). מכאן: הנאשם מצא להגדיר את החפץ כ"סכין חיתוך", והודה כי מדובר בחפץ שאסור בהחזקה בין כותלי הכלא (משמע, אין בנמצא מטרה כשרה). אם לא די בכך, הנאשם הסביר בעדותו בבית המשפט כיצד השתמש בחפץ כדי ליצור חורים לבניית מסגרות. לפיכך הנאשם הודה בחקירתו בהחזקת סכין ששימש אותו ליצירת חורים (סוגל לדקור) ולחיתוך ("לא סכין. סכין חיתוך"). למען הסר ספק, וחרף העובדה כי סוגיית כשרות החזקת הסכין לא עמדה על הפרק, אני קובע כי הנאשם לא עמד בנטל (מאזן הסתברויות) להצביע על מטרה כשרה לשמה החזיק בסכין.

8. אשר לטענתה החלופית של ההגנה, בקשתה להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת, לפי סעיף 256 או סעיף 497 לחוק העונשין, טענה זו אין לה על מה שתסמוך. למאשימה פרוגטיבה לבחור את הוראת החיקוק שתיוחס לנאשם. בית המשפט איננו "תובע על", ולא יסיג את גבולה של המאשימה, שחזקה עליה כי שקלה שיקולים רלוונטיים בבחירתה בסעיף העבירה. משהגיע בית המשפט למסקנה כי יסודותיה של העבירה הוכחו, די בכך. בגדרי למעלה מן הצורך (פעם נוספת), ההגנה לא הצביעה על פגם כלשהו בבחירת הוראות החיקוק, אשר עונה במדויק על עובדות מעשה העבירה שביצע הנאשם. המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. התוצאה היא שאני מורה על הרשעתו של הנאשם בעבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אדר תשפ"א, 28 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

גיא אבנון, שופט